

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 5648-11-17 פלונית נ' שלדג קבלנים בע"מ

בפני כבוד השופט דב גוטליב

תובעת	פלונית ע"י ב"כ עוה"ד אתי צדיקי נגד
נתבעת	שלדג קבלנים בע"מ ע"י ב"כ עוה"ד אבי דויטש ואח'

פסק דין

לפניי תובענה לפיצויים עבור נזקי גוף שנגרמו לתובעת, לטענתה, בעקבות החלקה על פסולת בניין. הצדדים חלוקים במישור האחריות והנזק.

א. רקע כללי בתמצית:

1. התובעת ילידת 29/06/1955 טוענת בכתב התביעה כי בתאריך 27/06/2016 בשעה 08:15 או בסמוך, היא החליקה על פסולת בניין שהושארה ברחבת החנייה של הבניין המשותף בו היא מתגוררת (להלן: הבניין), ברח' קרל נטר 25 בראשון לציון (להלן: התאונה). לטענת התובעת בעקבות התאונה היא נחבלה בכל הגוף ובעיקר בשורש כף יד שמאל ובכתף שמאל.
2. לכתב התביעה צירפה התובעת את חוות דעתו של ד"ר עוראבי חיגלה, מומחה בתחום האורתופדי, ולפיה בעקבות התאונה נותרה לה נכות צמיתה בשיעור 15% בגין השבר והמגבלות בכתף שמאל ו-10% נכות צמיתה בגין השבר והמגבלה בשורש כף יד שמאל.
3. הנתבעת היא חברת בנייה ובכל המועדים הרלוונטיים לתביעה שיפצה את הבניין. בכתב ההגנה הכחישה הנתבעת את נסיבות קרות התאונה וכן הכחישה אחריות לנזקיה של התובעת. מטעם הנתבעת הוגשה חוות דעתו של פרופ' יעקב נרובאי ולפיה בעקבות התאונה נותרה לתובעת נכות צמיתה בשיעור 5% בגין הפגיעה בכתף שמאל וכן נכות בשיעור 2.5%, בגין הפגיעה בשורש כף יד שמאל.
4. נוכח הפער בין חוות דעת המומחים, מונה כמומחה מטעם בית משפט בתחום האורתופדי ד"ר עופר רק (להלן: המומחה מטעם בית המשפט). בהתאם לחוות דעתו של המומחה מטעם בית המשפט, בעקבות התאונה נותרה לתובעת נותרה נכות יציבה בשיעור 15% בגין השבר בכתף שמאל וכן נכות נוספת בשיעור 5% בגין השבר בשורש כף יד שמאל.
5. במהלך דיון ההוכחות שהתקיים ביום 27/05/2021 העידו ונחקרו התובעת, בעלה א.ר. (להלן: הבעל) והשכן מר חיים קרקואר (להלן: השכן). מטעם הנתבעות העיד מר שלמה גברא מנהל

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 5648-11-17 פלונית נ' שלדג קבלנים בע"מ

הנתבעת (להלן: המנהל) ועובד הנתבעת מר עלי אבו ליל (להלן: העובד). כמו כן העיד ונחקר המומחה מטעם בית המשפט.

6. הצדדים הגישו סיכומים לתיק ונותר לדון ולהכריע במחלוקת. יצוין כי הצדדים האריכו בחקירות ובטיעונים ואין בכוונתי לדון בכל טענה מטענות הצדדים, אלא לפרוס את הנימוקים המרכזיים שהביאו לתוצאת פסק הדין, הן במישור החבות והן במישור הנזק.

ב. נסיבות קרות האירוע וקיומה של אחריות:

7. בין הצדדים קיימת מחלוקת קוטבית ביחס לנסיבות קרות התאונה. התובעת טוענת שהתאונה אירעה בעת שהיא צעדה בחניית הבניין המשותף והחליקה על אבנים קטנות של פסולת בניין, ואילו הנתבעת טוענת שהתובעת נפלה מחוץ לשטח הבניין המשותף, וללא קשר לעבודות הבנייה או לנתבעת.

8. לאחר שבחנתי את חומר הראיות, התרשמתי מהעדויות שנשמעו לפניי ושקלתי את טיעוני הצדדים, באתי לכלל מסקנה שהתובעת הוכיחה כי התאונה אירעה בעת שהיא החליקה על פסולת בנייה (אבנים קטנות) ברחבת החנייה של הבניין. ואנמק (בתמצית):

א. עדות התובעת ביחס לנסיבות קרות התאונה הייתה מהימנה והתרשמתי שהתובעת מספרת את הדברים כהווייתם. שוכנעתי כי חרף חקירה נגדית לא פשוטה, התובעת חזרה באופן עקבי על גרסתה ולא מצאתי שנפלו בגרסתה סתירות: "...הוא (בעלה של התובעת) – הערות שלי, ד.ג.) יצא לפניי והוא חיכה לי. ואני ירדתי, ראיתי את חיים (השכן – הערות שלי, ד.ג.), שעומד ליד הרכב שלו. אמרתי לו בוקר טוב והמשכתי ללכת... כי ראיתי שיש שמה אבנים. אני יודעת שיש שיפוצים. והשתדלתי להיזהר אבל בכל זאת נפלתי, החלקתי. החלקתי וכמה צעדים כאילו עוד ניסיתי להחזיק את המעמד אבל בסופו של דבר נפלתי ככה קדימה" (עמ' 42 ש' 5-12 לפרוטוקול הדיון).

ב. גרסת התובעת התיישבה היטב עם עדות השכן שמסר בתצהירו ואף בחקירתו הנגדית כי באותו היום הוא עמד מחוץ לרכבו בחניית הבניין, ראה את התובעת חולפת על פניו (הם ברכו אחד את השנייה "בבוקר טוב"), ומספר מטרים לאחר מכן הוא ראה שהתובעת "מחליקה על אבנים קטנות של פסולת בניין אשר היו על רצפת החנייה, נופלת על הצד ומתגלגלת על בטנה" (סעיף 6 לתצהיר השכן). השכן נחקר בחקירה נגדית, גרסתו לא נסתרה במאום ומצאתי אותה הגיונית ונטולת אינטרס. העד חזר בחקירתו הנגדית על גרסתו ומסר שהתובעת שכבה "בשטח הבניין" (עמ' 23 ש' 3-2 לפרוטוקול הדיון), "... היא הלכה והתגלגלה מהאבנים שהיו על הרצפה ונפלה.... הלכתי וצעקתי לבעלה רצתי... בעלה היה באוטו חיכה לה" (עמ' 23 ש' 21-16 לפרוטוקול הדיון), "והיא עברה, ממש עברה לידי לכיוון זה, ואני עמדתי על יד האוטו ופתאום אני רואה אותה נופלת ומתגלגלת. היה ממש חצץ" (עמ' 24 ש' 20-19 לפרוטוקול הדיון), "... עמדתי ליד האוטו... היא עברה לידי,

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 5648-11-17 פלונית נ' שלדג קבלנים בע"מ

אמרתי לה בוקר טוב, שלום והיא הלכה. ואני מסתכל ככה עוד אחריה הלכה מרחק מפה 2 מטר ממני, כן? 3 מטר ממני נפלה פתאום נפלה... היה שם מלא חצץ מלא. בשביל זה אני הוצאתי את האוטו שלי " (עמ' 28 ש' 24-28 לפרוטוקול הדיון).

ג. חיזוק נוסף לגרסת התובעת מצאתי גם בגרסה שמסר בעלה של התובעת בתצהירו (סעיפים 6-7) ולפיה הוא הגיע לחניית הבניין לאחר שהוזעק למקום על ידי השכן חיים והבחין: **"...ראיתי את אשתי בחנייה שוכבת על בטנה כשהיא מתפתלת מכאבים"**.

ד. עדות התובעת נתמכת גם בתמונות שהגישה, בהן ניתן לראות את פסולת הבנייה בחניית הבניין וגם את הפיגומים המעידים על עבודות הבנייה בשטח הבניין (ת' 1 תמונות 3 ו- 4).

ה. הנתבעת הגישה תצהיר של עובד מטעמה בבניין ולטענתו במועד הרלוונטי לתאונה הוא עבד על **"פיגום"** וראה שהתובעת נופלת על מדרכה **"מחוץ לבניין"** והוא אף ניגש לתובעת יחד עם עובד נוסף ו**"בינתיים קראו לבעל שלה שחיכה לה באוטו ברחוב, הגיע אמבולנס ולקח אותה מהמדרכה כי אחרי שהיא נפלה היא לא יכלה לקום..."**. לאחר שהעובד נחקר בחקירה נגדית והסביר היכן עמד בעת שהבחין בתובעת נופלת, מצאתי קושי לתת בעדותו אמון ולהעדיף אותה על פני העדויות שמסרו התובעת, בעלה והשכן. העובד התבקש לסמן ב-X על גבי ת' 1 (תמונה של הבניין בה ניתן לראות את הפיגומים ורחבת החנייה) היכן עמד בעת שהבחין בתובעת והוא סימן במהלך הדיון את מיקומו, על הפיגום מאחורי שלט גדול של הקבלן. לאור המיקום שסימן העובד הוא נשאל האם עמד מאחורי השלט והשיב שכן: **"כן. פה. זה החנייה. הכביש, הכביש עוד, עוד לכאן"** (עמ' 52 ש' 31-32 לפרוטוקול). עיון בתמונות שהוגשו לתיק לרבות בת' 1 עליה סימן העובד ב-X את מיקומו בעת התאונה, מעלה כי העד עמד על פיגום, מאחורי שלט גדול, החוסם לו את שדה הראייה לכיוון אזור החנייה בו לטענת התובעת היא נפלה. המיקום בו עמד העובד בזמן התאונה אף אינו מאפשר לקבל את גרסת העובד שהתובעת הלכה על המדרכה מחוץ לשטח הבניין ולא הגיעה למדרכה הנ"ל מתוך החנייה של הבניין, כיוון שמהמקום בו עמד העובד לא ניתן לראות את השביל הפנימי של החנייה (בו לטענת התובעת היא החליקה ונפגעה) ואף לא לאזור השטח החיצוני של הבניין שמשמאל לעובד.

ו. כמו כן, מצאתי קושי לתת אמון בטענת מנהל הנתבעת (סעיף 4 בתצהיר המנהל) ולפיה לאחר שערך בירור מול העובד שלו הוא (המנהל) שוחח עם בעלה של התובעת ואמר לו שמבירור שערך עולה כי התובעת נפלה מחוץ לשטח הבניין, ולדבריו הבעל אמר לו בתגובה **"שזה לא צריך לשנות לי כי יש חברת ביטוח"** (סעיף 4 לתצהיר המנהל). לתצהירו של המנהל צורף דיווח של הנתבעת לחברת הביטוח שכותרתו: **"טופס הודעה מדור חבויות"**. בטופס זה רשמה הנתבעת את טענת התובעת ולפיה היא נפלה בחנייה של הבניין וגם את גרסת העובד ולפיה התאונה אירעה מחוץ לשטח הבניין. סביר בעיני כי לו אכן היה הבעל מוסר למנהל את הנתען בסעיף 4 בתצהירו היו הדברים נרשמים ומובאים בפני חברת הביטוח.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 5648-11-17 פלונית נ' שלדג קבלנים בע"מ

ז. הנתבעת טוענת כי יש לדחות את גרסת התובעת בכתב התביעה שכן גרסה זו נסתרת באופן מובהק בגרסה ראשונה ומפורטת שמסרה התובעת לצוות מד"א שהגיע למקום מיד לאחר התאונה. בדו"ח מד"א הנ"ל נרשמה גרסה כדלקמן:

"גברת בת 60 ברחוב, ברקע לחץ דם וסכרת, לדבריה בזון שהלכה הרגישה סחרחורת ונפלה על יד שמאל בעוצמה. בהגיענו הגברת שכובה על הבטן על המדרכה, בהכרה מלאה, מדברת ומתקשרת, מתמצאת בזמן ובמקום, כאובה מאוד ללא חיוורון, ללא הזעה, שוללת פגיעת ראש, איבוד הכרה או בחילות והקאות, יציבה המודינמית ונשימתית. קובעה לקרש גב לשם נוחות הפינוי ופונתה למיון אורתופדי באספ הרופא להמשך טיפול, ללא שינוי במהלך הנסיעה. הפינוי התבצעה (כך במקור - ד.ג.) בצורה איטית מאוד עקב הכאבים העזים". (ההדגשות לא במקור - ד.ג.)

ח. אכן, בהתאם להלכה (כב' השופט יצחק עמית בע"א 2775/19 מדינת ישראל נ' פלוני 03/01/21): "ככלל, יש משקל לגרסה הראשונה כפי שמופיעה ברישומי בית החולים, הגם שאין מדובר בכלל מוחלט". במקרה הנדון איני סבור שיש לתת לגרסה המופיעה במסמך זה משקל מכריע כפי שמבקשת הנתבעת מחמת הנימוקים שלהלן:

1. בעקבות התאונה נגרמו לתובעת שבר בכתף שמאל ושבר נוסף בשורש כף היד ובנסיבות אלה עדותה ולפיה היא לא יכלה לדבר ולמסור גרסה לצוות מד"א סבירה והגיונית ("...כשאני נפלתי ושאלו אותי ממד"א, אני לא יכלתי לענות כי כל הזמן צרחתי מכאבים" (עמ' 35 ש' 23-24), "אני פשוט, אחרי הנפילה הייתי במצב כזה שאני לא הרגשתי את עצמי חוץ מכאבים שום דבר. כל נגיעה אלי אפילו ככה באמצע אני צרחתי וקפצתי עד השמיים מכאבים. אני לא יכלתי לתת הסבר שום דבר לאף אחד. כשהגענו לבית החולים אני גם רק צרחתי מכאבים. לא סיפרתי לאף אחד שום דבר. אז אפילו הם קיבלו איזשהם הסברים אני לא יודעת ממי", עמ' 36 ש' 1-5 לפרוטוקול). עדות התובעת גם בעניין זה נתמכת בעדות השכן ("...ניגשתי אליה שאלתי מה מו מי והיא התפתלה מכאבים. הלכתי צעקתי לבעלה רצתי", עמ' 23 ש' 17-18 לפרוטוקול) וגם בעדות עובד הנתבעת ("אחרי שהיא נפלה היא לא יכלה לקום" - סעיף 5 לתצהיר העובד) ועדות בעלה ("...הגיעו מד"א. אנחנו, היא כל כך צרחה. היו לה כאבים נוראיים פשוט נוראיים. לא יודע. על גבול לאבד הכרה..." עמ' 46 ש' 16-20). כמפורט לעיל, גם בדו"ח מד"א צויין שהתובעת הייתה "כאובה מאוד" והפינוי היה איטי בעקבות "הכאבים העזים".

2. הגרסה שמסרה התובעת במיון בית החולים אסף הרופא, מיום התאונה, וזמן קצר לאחר שפונתה על ידי מד"א (בשעה 09:15) תומכת בגרסת התובעת ואין בה זכר ל"סחרחורת" הנזכרת ברישום של מד"א. במיון בית החולים נרשם: "לדבריה נפלה

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 5648-11-17 פלונית נ' שלדג קבלנים בע"מ

ונחבלה ביד שמאל". וכך גם במסמך רפואי שנערך בקופת חולים ביום 04/07/2016 ובמסמכים רפואיים נוספים מאז.

3. לא זו אף זו, הפכתי והפכתי בתיעוד הרפואי ולא מצאתי תיעוד לבירור נוירולוגי או אחר שנערך לתובעת לאחר התאונה בנוגע לסחרחורות. לו הייתה התובעת אכן נופלת בעקבות סחרחורת ניתן היה לצפות שייערך לה בירור רפואי הולם בעניין זה בבית החולים. העדרו של הבירור גם מהרישום בבית החולים (ולאחר מכן), מחזק את גרסת התובעת ולפיה הרישום של מד"א אינו משקף את המציאות.

ט. לאור המקובץ, שוכנעתי שהתובעת הוכיחה את גרסתה ולפיה היא החליקה ונפצעה בעקבות פסולת בנייה (אבנים) שהושארה בחניית הבניין המשותף, כפי שתיארה בתצהירה ובעדותה.

9. כמו כן, שוכנעתי שיש להטיל על הנתבעת אחריות בנוזיקין (רשלנות) לקרות התאונה וזאת מהסיבות שיפורטו בתמצית כדלקמן:

א. גרסת התובעת ולפיה במהלך השיפוצים של הבניין היציאה מהלובי של הבניין לכיוון רחוב קרל נטר נחסמה באמצעות קרש שהוצב במקום עלי ידי הנתבעת ועל כן ניתן היה להגיע לרחובות טרכטנברג וקרל נטר (מדובר בבניין פינתי) באמצעות שביל פנימי, שלא נחסם, ועבר דרך חניית הבניין המשותף, לא נסתרה. חיזוק לעדות התובעת בעניין זה ניתן למצוא גם בעדותו של השכן שהעיד בחקירתו:

ת. "... הפיגומים היו מסביב לבית.

ש. כל הבית?

ת. כל הבית.

ש. ארבעת צדדיו?

ת. ארבע צדדיו.

ש. אין שום בעיה.

ת. והיה בכניסה לבניין לרחוב קרל נטר היה קרש שאי אפשר לצאת משם".

(עמ' 26-27 לפרוטוקול הדיון).

ובהמשך עדותו מסר השכן באותו העניין: "... היא עברה מפה כי בכניסה לא היה מקום, היה שם קרש. אז היא עברה מפה והיא הלכה הצדה, והיא ירדה ונתקלה גרגרים של חצץ. בשביל זה אני הוצאתי את האוטו שלי משם."

ב. חומר הראיות שהונח לפניי, לרבות העדויות והתמונות שהוצגו (ת/1) מעלים כי הנתבעת שיפצה את הבניין ולצורך העבודות הונחו מסביב לבניין פיגומים. היציאה מלובי הבניין לרחוב קרל נטר נחסמה על ידי הנתבעת ולתובעת (כמו גם ליתר הדיירים) הייתה אפשרות להגיע לרחוב טרכטנברג וגם לרחוב קרל נטר באמצעות שביל פנימי שעובר בתוך שטח

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 5648-11-17 פלונית נ' שלדג קבלנים בע"מ

הבניין המשותף דרך החנייה. יצוין כי לתובעת כמו ליתר הדיירים הייתה אפשרות הגעה נוספת לרחובות הנ"ל, באמצעות יציאה מהלובי של הבניין מחוץ לשטח הבניין המשותף ומשם לצעוד לכיוון הרחובות קרל נטר וטרקטנברג.

ג. משהושארה פסולת בנייה ברחבת החנייה של הבניין מחד גיסא, והנתבעת לא חסמה את המעבר הפנימי מלובי הבניין לרחוב טרכטנברג (שעובר בחלקו בחניית הבניין), מאידך גיסא – הנתבעת חשפה את התובעת לסיכון בלתי סביר והיא יכולה וצריכה הייתה לצפות כי הולך רגל שיעבור בחניית הבניין יחליק ויפול על גביה ולכן הנתבעת אחראית בנזיקין, בגין פסולת הבנייה שהושארה במקום וגרמה לנזקי התובעת.

ג. אשם תורם

10. בהתאם להוראות פקודת הנזיקין [נוסח חדש] והפסיקה, האשם התורם מהווה הגנה למזיק לא מפני עצם האחריות בנזיקין גופה, אלא מפני החובה לפצות את הניזוק על מלוא נזקו. בקביעת קיומו של אשם תורם יש לבחון אם בנסיבות העניין, נהג הניזוק כאדם אחראי ותוך זהירות סבירה (מבחן האדם הסביר), שאם לא כן, תחולק האחריות לפגיעה על פי מבחן האשמה המוסרית. דהיינו, הצבת מעשי הרשלנות של המזיק והניזוק זה מול זה כדי להשוות ולהעריך את מידתם ומשקלם של מעשיו ומחדליו של כל אחד מהם (ראו ע"א 14/08 עבד אלרחים נ' פלסטניר מפעל אריזות פלסטיות בקיבוץ ניר אליהו (02.12.2009); ע"א 7130/01 סולל בונה בניין ותשתית בע"מ נ' תנעמי, פ"ד נח(1) 1 (2003)).

11. בענייננו, האירוע ארע בשעות הבוקר בתאורה מלאה, בסביבה המוכרת לתובעת וכאשר מתבצעות בבניין עבודות בנייה ושיפוצים. התובעת אף ציינה בעדותה כי ראתה את המפגע עובר לתאונה ומשכך נכון להשית עליה אשם תורם.

12. בנסיבות שהובררו, שוכנעתי שיש להטיל על התובעת אשם תורם בשיעור 25%. (ר' בעניין זה גם פסק דינה של כב' השופטת עירית כהן בת"א 26576-05-11 כהן נ' מ. ש. מוסך איכות בע"מ ואח' (09/07/2014)).

ד. הנזק

13. התובעת ילידת 29/06/1955, מהנדסת בניין במקצועה, הייתה במועד התאונה בת 61 והיא בת 66 כיום.

14. בעקבות התאונה נגרם לתובעת שבר תת ראשי בהומרוס משמאל (כתף) ושבר ברדיוס הדיסטלי ובמספר עצמות קרפליות (שורש כף היד).

ד.1. הנכות הרפואית

15. ד"ר חיגלה עוראבי, אשר נתן חוות דעת מטעם התובעת קבע כי נותרה לתובעת נכות צמיתה בשיעור 15%, בגין השבר והגבלה בתנועות כתף שמאל, לפי סעיף 41(4)ב לתקנות הביטוח הלאומי (קביעת דרגת נכות לנפגעי עבודה), התשס"ז-1956 (להלן: התקנות הנכות) וכן נכות

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 5648-11-17 פלונית נ' שלדג קבלנים בע"מ

- נוספת בשיעור 10%, בגין שברים והגבלה בתנועות בשורש כך יד שמאל, לפי סעיף 41(10)ז לתקנות הנכות.
16. פרופ' יעקב נרובאי שנתן חוות דעת מטעם הנתבעת קבע כי נותרה לתובעת נכות בשיעור 5%, בגין הפגיעה בכתף שמאל, לפי סעיף 35(1) בין א' ל- ב' לתקנות הנכות, וכן נכות נוספת בשיעור 2.5%, בגין השבר בשורש כף היד, לפי סעיף 35(1) בין א' ל-ב' לתקנות הנכות.
17. ד"ר עופר רק, שמונה כמומחה מטעם בית המשפט, קבע כי לתובעת נותרה נכות צמיתה בשיעור 15%, בגין השבר בכתף שמאל לפי סעיף 35(1)(ב-ג') לתקנות הנכות וכן נכות נוספת בשיעור 5%, בגין השברים בשורש כף יד שמאל, לפי סעיף 35(1) (א' – ב') לתקנות הנכות.
18. הנתבעת לא הסכימה עם קביעות המומחה מטעם בית המשפט והזמינה אותו לחקירה על חוות דעתו. תמצית טענות הנתבעת בסיכומיה ביחס לקביעות המומחה מטעם בית המשפט הן כדלקמן: המומחה בחר לעשות שימוש בסעיף 35(1) לתקנות הגם שיש סעיפים ספציפיים לפגיעות הרלוונטיות לתביעה ומאחר שהתובעת אינה זכאית לנכות לפי אותם סעיפים ספציפיים אין מקום לעשות שימוש בסעיף 35(1) לתקנות הנכות; המומחה התעלם מתיעוד רפואי רלוונטי מעברה של התובעת גם בכתף שמאל ובשורש כף יד שמאל ומכך שהשברים בשורש כף יד שמאל אובחנו זמן רב לאחר התאונה וייתכן שהם קשורים בעברה הרפואי של התובעת ולא לתאונה; היה על המומחה להביא בחשבון את העובדה שלא מדובר ביד הדומיננטית של התובעת ולהעמיד את שיעור הנכות על 5% כפי שקבע המומחה מטעם הנתבעת.
19. כפי שנפסק לא פעם, חוות דעתו של המומחה הרפואי מטעם בית המשפט לא מחייבת את בית המשפט, שהוא הפוסק האחרון בעניין זה. אולם, הכלל הוא, כי בית המשפט לא יסטה ממסקנותיו של המומחה הרפואי אלא בהתקיים נסיבות מיוחדות (ראו ע"א 9598/05 פלוני נ' חברת ביטוח "המגן" בע"מ, פסקה 7 (28.03.2007)).
20. לאחר שעיינתי בחוות דעתו המנומקת של המומחה מטעם בית המשפט וכן בחוות דעת מומחי הצדדים, בתיעוד הרפואי ובתשובות המומחה בחקירתו הנגדית מצאתי לקבל ולאמץ את מסקנות המומחה, ולא מצאתי ליקוי או פגמים בחוות הדעת, כפי שטוענת הנתבעת וזאת מהנימוקים הבאים: ראשית, אין פסול בשימוש שעשה המומחה בסעיף 35(1) לתקנות הנכות (באופן דומה למומחה הנתבעת!) מקום בו המומחה מתרשם על סמך ניסיונו המקצועי כי זה הסעיף ההולם את מצבה הרפואי של התובעת וכי הסעיפים הספציפיים אינם מתאימים במקרה הנדון. בפסיקה נקבע כי כאשר המומחה אינו מוצא סעיף היכול להגדיר במדויק את המגבלות שמצא אצל הניזוק, הוא רשאי לקבוע את הנכות על פי סעיף 35 לתקנות המלווה סעיף סל (ע"א 9044/07 יצחק בן יצחק איציק נ' המאגר הישראלי לביטוחי רכב בע"מ (09/09/2007); ת"א 18106-11-09 שמר נ' המאגר הישראלי לביטוחי רכב (03/05/2013)). שנית, המומחה נחקר והוצגו לו מסמכים מעברה של התובעת והשיב לאחר שעיין בהם, לרבות בתיעוד משנת 2013 ולפיו התובעת סבלה משבר מרוסק באצבע מס' 5 ושבר תת ראשי של מסרק חמישי בכף יד

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 5648-11-17 פלונית נ' שלדג קבלנים בע"מ

שמאל, כי אין שום קשר בין הפגיעות (עמ' 17 ש' 15-17 לפרוטוקול) והעיד כי קבע לתובעת 5% נכות, בגין הפגיעה בשורש כף היד נוכח הפגיעה ב-TFCC שזה הסחוס שנמצא ברדיוס ושברים בעצמות הקטנות של שורש כף היד (השברים שנגרמו בתאונה ולא אלה המתועדים בשנת 2013). המומחה ציין בעדותו בנוסף כי גם המומחה מטעם הנתבעת לא קבע דבר ביחס לפגיעות קודמות (עמ' 13 ש' 20-23 לפרוטוקול). תשובת המומחה לא נסתרה ולא הוכח קשר בין הפגיעה בשנת 2013 באזור אחר בכף יד שמאל ובין הפגיעה המתועדת בעקבות התאונה. שלישית, אף אחד מהמומחים הנוספים בתיק, לרבות מומחה הנתבעת לא העריך בחוות דעתו כי השברים שנגרמו לתובעת בשורש כף היד או בכתף שמאל קשורים בעברה הרפואי (כפי שטוענת הנתבעת) או שהורתן באירועים ישנים שאינם קשורים בתאונה. בהינתן שכך ובהעדר מסמכים המוכיחים כי פגיעותיה הנטענות קשורות בעברה (ולא מצאתי מסמכים כאלה!) אין משמעות לכך שהמומחה לא שאל את התובעת שאלות ביחס לעברה הרפואי בנסיבות העניין. רביעית, גם הטענה לפיה היה על המומחה להביא בחשבון בעת קביעת הנכות את העובדה שמדובר בפגיעה ביד לא דומיננטית לא הוכחה, נטענה בהעדר אסמכתאות והמומחה אף לא נשאל בעניין זה בחקירתו הנגדית.

21. אחר האמור, אני קובע כי הנכות הרפואית המשוקללת שנותרה לתובעת בעקבות התאונה היא כפי שקבע המומחה מטעם בית המשפט, בשיעור 19.25%.

2.ד. הנכות התפקודית

22. התובעת תארה בתצהירה את מגבלותיה ומכאוביה בעקבות הפגיעות מושא התאונה. התובעת טענה כי עובר לתאונה הייתה אישה פעילה והתאונה מהווה עברה קו שבר מכל הבחינות, בעקבותיה היא הפכה מאישה בריאה ועצמאית לאישה חולה ומוגבלת התלויה בעזרת בני משפחתה. התובעת ציינה כי היא נזקקת לעזרה בביצוע מטלות הבית לרבות ניקיונות וקניות ואף כי היא מוגבלת בפעולות שגרתיות כגון רחצה, רכיסת חזייה, איסוף שיער ובפעולות דומות. לדבריה היא פוטר מעבודתה ולא הצליחה להשתלב בעבודה אחרת.

23. הנתבעת טוענת בסיכומיה בתמצית כי לנכויות שנותרו לתובעת אין השפעה תפקודית; מגבלות התובעת אינן ביד הדומיננטית; התובעת פוטר מעבודתה ללא קשר לפגיעות מושא התאונה ובכל מקרה המשיכה לעבוד ולהשתכר מעבודתה זו; מצבה התפקודי של התובעת קשור במצבה הרפואי ללא קשר לתאונה, לרבות למחלת הסרטן בה לקתה בשנת 2018.

24. הלכה היא, כי הפגיעה התפקודית נקבעת בידי בית-המשפט על-יסוד מכלול הראיות והנסיבות שלפניו. הנכות הרפואית משמשת נקודת מוצא, אולם יש להוסיף ולבחון את השפעתה על הנפגע המסוים. כך, בין השאר, יש לתת משקל להיקפה, אופייה ומיקומה של הפגיעה ולהתייחס להשפעתה של הנכות על תפקודו של הנפגע תוך התחשבות בגילו, השכלתו וכישוריו. משקל ממשי יינתן לראיות הנוגעות להשלכה התפקודית בפועל, למשל – שינויים שחלו בתפקודו של

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 5648-11-17 פלונית נ' שלדג קבלנים בע"מ

- הנפגע (ע"א 3049/03 גירוגיסיאן נ' רמזי, פ"ד נב(3) 792 [1995]; ע"א 2113/90 אדלר נ' סוכנויות דרום בע"מ [1992]; ע"א 6601/07 אבו סרחאן נ' כלל חברה לביטוח בע"מ [2010]).
25. תלונות התובעת ביחס למגבלות שנתרו לה מתיישבות היטב עם קביעת המומחה מטעם בית המשפט והתיעוד הרפואי, הן ביחס לכתף שמאל והן ביחס לשורש כף יד שמאל. הגם שמדובר בפגיעות שאינן ביד הדומיננטית (ואף שלא הוכח לטעמי שהתובעת פוטרה בעקבות התאונה-כפי שיפורט בהמשך) שוכנעתי שהנכויות שנתרו לתובעת הן בעלות השלכה תפקודית ויש בהן כדי להגביל ולהכביד על תפקודה של התובעת ביום יום.
26. לאור מכלול העדויות הראיות שהוצגו בפניי, ובשקלול טיב וטיבעה של הפגיעה (בכתף ושורש כף יד שמאל), גילה של התובעת, השכלתה ומקצועה, אני מוצא להעמיד את שיעור הנכות התפקודית בגובה שיעור הנכות הרפואית, קרי 19.25% נכות.
27. משקבעתי את הנכות התפקודית אפנה לכימות ראשי הנזק.

3.ד. שיעור הנזק

28. למען הנוחות אחזור על הנתונים הרלוונטיים הנדרשים:

התובעת ילידת: 29/06/1955.
מועד האירוע: 27/06/2016.
גיל התובעת בעת התאונה: 61.
גיל התובעת כיום: 66.
שיעור נכות רפואית: 19.25%.
שיעור נכות תפקודית: 19.25%.

הפסד שכר בעבר

29. התובעת מהנדסת בניין בהכשרתה ועבדה החל משנת 2010 וגם במועד התאונה כמהנדסת בניין בחב' ט.ק.ד. ד"ר טוקר. בסיכומיה עותרת התובעת לפיצוי בגין הפסדי השכר שנגרמו לה בעקבות הפגיעה מושא התביעה בתקופות אי הכושר וכן לאחר פיטוריה ועד הגיעה לגיל הפרישה (67). התובעת טענה כי פוטרה בעקבות הפגיעות והמגבלות שנתרו לה בעקבות התאונה והיא מעמידה את הפסדי השכר בתקופת העבר על סך בשיעור 422,000 ₪.
30. הנתבעת טוענת בתורה כי לא הוכחו הפסדי שכר בעבר בעקבות התאונה. בעניין זה נטען בתמצית: התובעת צירפה רק תלושי שכר לחודשים מרץ עד מאי בשנת 2016 ומהם לא ניתן ללמוד דבר ביחס להפסדים הנטענים, בשים לב שהתאונה אירעה בחודש יוני 2016; התובעת עברה טיפולים בעקבות מחלת הסרטן בה לקתה בשנת 2018 ואף אלה יכולים להיות הגורם להפסדים הנטענים; מדו"ח רציפות הביטוח עולה כי התובעת המשיכה לעבוד ולהשתכר באותו

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 5648-11-17 פלונית נ' שלדג קבלנים בע"מ

מקום עבודה לאחר הפיטורין הנטענים ובכל מקרה, נטען כי מכתב הפיטורין מיום 13/12/2016 (צורף לראיות התובעת) אינו תומך בטענת התובעת ולפיה היא פוטרה בעקבות התאונה כי אם בשל "צמצום בכוח אדם".

31. כפי שנפסק לא פעם ככל שמדובר בהפסדי עבר מדובר ב'נזק מיוחד' שיש להוכיח במסמכים ובראיות (ע"א 810/81 לוי נ. מזרחי פ"ד לט(1)477), שכן לאור טבעו ואופיו של הנזק – ניתן בדרך כלל להביא נתונים מדויקים ועל התובע חלה החובה להביא נתונים אלה. אולם, לעיתים, המציאות מורכבת וכאשר לא ניתן לחשב את הפסדי ההשתכרות בעבר מטעמים שונים, אין מניעה לפסוק בגין ראש נזק זה פיצוי בהתאם לאומדן, המסתמך, בין היתר, על הנכות התפקודית שנגרמה לתובע (כך לדוגמא, ניתן שלא לפסוק על פי הפסד בפועל, במקרים בהם ברור שמאז התאונה ועד למתן פסק הדין נגרמו לתובע הפסדים אך יש קושי לאומדן, בין משום שטרם החל בכתיבת סיפור חייו והיו סיבות אחרות בגין עבודתו הייתה מוגבלת באותה תקופה, בין משום שהוא ניהל עסק עצמאי ובין משום שהשתכרותו הייתה עשויה לגדול, או משום ששיעור ההפסדים של התובע אינו ברור ויכול ויש סיבות נוספות להפסדים אלה מעבר לפגיעה התפקודית בתאונה וכך גם במקרים יש לקחת בחשבון נתונים נוספים שהיקפם לא הוברר עד תום).

השוו בהתאמה לת"א 1714/04 עזבון המנוח תומר נעים ז"ל נ' קיינר יזהר (18.11.2009), שם נאמרו הדברים הבאים:

"גם בעניין זה קבעה הפסיקה כי ניתן לחייב בסכום גלובלי בגין הפסדי השתכרות בעבר שנקבע על דרך האומדן המתבסס על מכלול הראיות בהיעדרם של נתונים מדויקים וחד-משמעיים (ראו: קציר, כרך א, עמ' 17-18, לרבות האסמכתאות המפורטות שם)".
ראו בנוסף- ע"א (ת"א) 37453-01-13 ע.ג בית נוי בע"מ נ' אהרון אבולוף (05.03.1984).

32. בענייננו, התובעת צירפה שלושה תלושי שכר בלבד והם כולם רלוונטיים לתקופה שלפני התאונה. מטבע הדברים, התלושים הנ"ל אינם מאפשרים להתחקות אחר הפסדים נטענים (שטרם באו לעולם באותה עת). בנוסף, בהתאם להלכה להימנעות התובעת מלהגיש את תלושי השכר ואף להזמין לדיון ההוכחות נציג ממקום עבודתה, ללא הסבר סביר (שלא נמסר בענייננו) נודעת משמעות לחובת התובעת (ע"א 465/88 הבנק למימון ולסחר בע"מ נ' מתתיהו, פ"ד מה(4) 660, 651 (1991)).

33. זאת ובנוסף, מכתב הפיטורין שצירפה התובעת, כאמור בו, מלמד שעבודתה של התובעת הופסקה מחמת "צמצום במערך כוח האדם במשרד" ולא בגין קשיים בתפקודה של התובעת. בהינתן כל האמור – לא ניתן לקבוע כפי שמבקשת התובעת כי היא פוטרה מעבודתה בעקבות התאונה.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 5648-11-17 פלונית נ' שלדג קבלנים בע"מ

34. לצד האמור, התובעת סבלה משבר בכתף שמאל וכן בשורש כף יד שמאל וסביר בעיני כי לא יכולה הייתה לעבוד בתקופה הסמוכה לתאונה (כפי שנמצא ונקבע גם בהליכים שהתנהלו במוסד לביטוח לאומי – אגף נפגעי עבודה). לתובעת שולמו דמי פגיעה עד ליום 26/09/2016 ומכאן שהתובעת זכאית לפיצוי בגין הפסד שכר בתקופה זו (בהקשר זה יצוין כי דו"ח רציפות הביטוח תומך בטענת התובעת להפסדים בשנת 2016):

נוכח האמור, אני פוסק לתובעת פיצוי בגין הפסדי השכר, לפי אי כושר מלא, מיום התאונה (27/6/2016) ועד ליום 26/09/2016 (שכר עובר לתאונה בסך 8,479 ₪) - 25,437 ₪, ובצירוף ריבית מאמצע התקופה – סך בשיעור **26,818 ₪**.

35. אשר לתקופה שמיום 26/09/2016 (תום תקופת הדמ"פ) ועד לפיטורי התובעת בחודש דצמבר 2016, היות שהתובעת לא צירפה תלושי שכר הנוגעים לתקופה זו או אישור ולפיו לא שולם לה שכר בתקופה הנ"ל, לא הוכחו הפסדי שכר נטענים ואיני פוסק לתובעת פיצוי בגין תקופה זו.

36. החל מיום 16/12/2016 (מועד פיטורי התובעת) ועד היום, הגם שהוכח שהתובעת הפסיקה לעבוד במקום עבודתה מחמת "צמצום במערך כוח האדם" (כפי שפורט לעיל), וכי המשיכה לעבוד באופן חלקי במקום עבודתה האחרון גם בין השנים 2017-2019, סבורני שיש לפסוק לתובעת פיצוי גלובלי בגין הפסדי השכר הנטענים גם בתקופה הנ"ל וזאת מהטעמים שיפורטו להלן:

א. התובעת פוטרה ממקום עבודתה בגיל 61, טרם הגיעה לגיל פרישה (67) ולא ניתן לשלול כי אלמלא התאונה והנכויות שנותרו לה, היא הייתה יכולה למצוא מקום עבודה אחר באותו היקף משרה ובאותה רמת שכר, עד הגיעה לגיל פרישה.

ב. טענת התובעת ולפיה בין השנים 2017-2019 (לאחר פיטוריה) עבדה בהיקף זניח במקום העבודה האחרון בעת שנדרשה לסייע בפרויקטים בהם החלה לטפל טרם פיטוריה – נתמך בנתונים העולים מדו"ח רציפות הביטוח של המל"ל (כך, בשנת 2017 השתכרה התובעת סך בשיעור **3,014 ₪**, בשנת 2018 - סך של **16,049 ₪** ובשנת 2019 - סך של **36,706 ₪**). לשם השוואה יצוין כי בהתאם לנתונים העולים מדו"ח רציפות הביטוח עולה שבשנת 2015 השתכרה התובעת סך בשיעור **101,617 ₪** ובשנת התאונה סך בשיעור **76,985 ₪**. מהמקובץ עולה כי החל מחודש דצמבר 2016 ועד היום נגרמו לתובעת הפסדי שכר משמעותיים.

ג. לצד האמור, יש להביא בחשבון גם את העובדה כי התובעת לקתה במחלת הסרטן בשנת 2018 ועברה טיפולי הקרנות עד חודש פברואר 2019 (עמ' 33 ש' 12-15). לא יכולה להיות מחלוקת כי גם המחלה והטיפולים עשויים היו להשפיע על תפקודה של התובעת והיכולת לעבוד ולהשתכר.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 5648-11-17 פלונית נ' שלדג קבלנים בע"מ

ד. אחר האמור, בהתחשב בפגיעה התפקודית שנותרה לתובעת בעקבות התאונה ובהינתן שיש קושי לקבוע במדויק את הפסדי השכר שנגרמו לה בתקופת העבר (הן משום שפוטרה ממקום עבודתה ללא קשר לתאונה והן משום שחלתה בשנת 2018 ללא קשר לתאונה ועברה טיפולי הקרנות עד חודש פברואר 2019), נכון לטעמי לפסוק לתובעת את הפסדיה בתקופה שמאז פיטוריה ועד היום על דרך האומדנה.

ה. לאור האמור, לאחר שהבאתי בחשבון את מכלול הראיות שהונחו לפניי, אני אומד את הפיצוי בגין הפסדי השכר שנגרמו לתובעת ממועד פיטוריה ועד היום, על סך של **69,000 ₪** (הפיצוי חושב לפי 70% מהתחשיב האקטוארי, נכות רפואית ותפקודית בשיעור 19.25%, ושכר בשיעור 8,479 ₪).

37. סך הפסדי השכר של התובעת בתקופת העבר עומדים אפוא על 95,818 ₪ ובצירוף הפסדי פנסיה בשיעור 12.5% - סך בשיעור **107,795 ₪**.

גריעה מכושר ההשתכרות

38. בהתאם לפסיקה, ככלל, אין בהכרח התאמה בין אובדן ההשתכרות או כושר ההשתכרות, ובין שיעור הנכויות הרפואית והתפקודית. אובדן כושר ההשתכרות נבחן על פי אובדנו של היחיד. מבחינת אובדנו של היחיד, יש לבחון את כלל הנסיבות ובכללן את אופי העבודה וסוגיית החזרה לעבודה.

39. במקרה דנן, לאור הראיות שהובאו כמפורט לעיל, בעקבות התאונה נותרו לתובעת מגבלות בכתף וביד ואלה עשויות להשפיע על כושר ההשתכרות של התובעת, לבטח לאור גילה. קורותיה של התובעת מאז התאונה ועד היום מלמדים שמאז פיטוריה של התובעת היא לא הצליחה להשתלב בהיקף משרה דומה למשרה בה עבדה במועד התאונה ומדו"ח רציפות הביטוח עולה שהיא הצליחה להשתכר סכומים זעומים בלבד.

40. בהינתן שהתובעת פוטרה מעבודתה ללא קשר לתאונה ולא הונחה תשתית ולפיה התובעת עשתה ניסיונות לעבוד במקומות עבודה אחרים ולא הצליחה לעבוד בעקבות המגבלות שנותרו בתאונה, הדרך הנאותה לפצות את התובעת היא בקביעת סכום גלובלי, שייקח בחשבון את מומה, את גילה ואת שנות העבודה שנותרו לו (השוו: ע"א 395/81 **מנחם ברוק נ' הסנה, חברה ישראלית לביטוח**, פ"ד לח(1) 537).

41. בנסיבות המקרה דנן, בשים לב לגילה של התובעת, טיב הפגיעה והמגבלות שנותרו לה, השכלתה ומקצועה ולסיכוי שהנכות תגרום לפגיעה בכושר השתכרותה, ובהנחת עבודה עד גיל 67, מצאתי

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 5648-11-17 פלונית נ' שלדג קבלנים בע"מ

שיש לקבוע לתובעת פיצוי גלובלי בראש נזק זה לעתיד בסכום של 10,684 ₪ (הפיצוי בגבולות 70% מהתחשיב האקטוארי, בצירוף הפסדי פנסיה).

עזרת הזולת

42. הצדדים חלוקים ביחס לפיצוי המגיע בראש נזק זה.

43. הלכה היא, שאם ניזוק זקוק לעזרה שניתנה לו על-ידי קרוב משפחה, אין לראות בכך בלבד, עילה לשלילת הזכות לקבל פיצוי מן המזיק (**דוד קציר, פיצויים בשל נזק גוף**, התשנ"ח 1997, בעמ' 424, ראו גם ע"א 93/73 **שושני נ' קראוז ואח'**, פ"ד כח (1) 277). לכן, השאלה איננה אם התובעת קיבלה בפועל עזרת צד ג', אלא אם הייתה זכאית לקבלת עזרה כזאת ואם זו ניתנה לה בין על ידי אדם שאיננו קרוב משפחה ובין על ידי קרוב. התשובה לשאלה האחרונה יכול שתשפיע על שיעורו של הפיצוי.

44. בענייננו, אין חולק כי התובעת נזקקה לעזרה מוגברת לאחר התאונה. התובעת סבלה משבר בכתף שמאל ומשברים נוספים בשורש כף יד שמאל ונדרשה לעבור בדיקות וטיפולים רפואיים במשך תקופה ממושכת. סביר שהתובעת נזקקה לעזרת בני משפחתה בתקופות אלה ומצאתי את עדותה בעניין זה סבירה והגיונית. בשים לב למגבלות, הכאבים והנכויות שנתרו לתובעת, סביר שהתובעת תזדקק גם לעזרה מתונה בתקופת העתיד, לבטח כאשר תתבגר והנכות שנתורה לה תשפיע ותכביד על התנהלותה.

45. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, את מהות הפגיעה, תקופות אי הכושר הממושכת ותפקודה הכללי של התובעת מאז התאונה ועד היום, אני מעמיד את הפיצוי בגין עזרת הזולת לעבר ולעתיד בגין התאונה על סך גלובלי של 60,000 ₪.

הוצאות רפואיות וניידות

46. הוצאות רפואיות והוצאות נסיעה בעבר הם בגדר נזק מיוחד המחייב הוכחה בראיות. התובעת לא הציגה אסמכתאות המעידות על הוצאות בסכום אותו היא מבקשת בסיכומיה (30,000 ₪). ורחוק מכך. ביחס לתקופת העתיד, המומחה לא קבע בחוות דעתו שצפויים לתובעת טיפולים והוצאות שאינם מכוסים במסגרת שירותי הבריאות הכללית.

47. התובעת נפגעה בתאונה שהוכרה ע"י המוסד לביטוח לאומי כתאונת עבודה, ולכן בעיקרון מכוסות כל הוצאותיה הרפואיות ע"י המוסד לביטוח לאומי, מכוח הוראות חוק הביטוח הלאומי (נוסח משולב) התשנ"ה – 1995, ועל אף האמור, אין ההוצאות הרפואיות מכוסות במלואן ע"י המל"ל וקופת החולים "עד השקל האחרון" ולעיתים ישנם פערים בין ההוצאות בפועל לבין תשלומי השיפוי.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 5648-11-17 פלונית נ' שלדג קבלנים בע"מ

48. אחר האמור, אני פוסק לתובעת פיצוי על דרך האומדנה בשיעור 3,000 ₪.

נזק לא ממוני

49. בעת שקילת הנזק הלא ממוני, ראוי לתת ביטוי לשברים שנגרמו לתובעת בעקבות התאונה (בכתף ובשורש כף יד שמאל), ולכאבים והמגבלות שנתרו לה. עיון בתיעוד הרפואי מלמד כי ללא ספק התאונה גרמה לתובעת לסבל משמעותי.

50. בהתאם להנחיות בפסיקה בנוגע לפיצוי בגין נזק לא ממוני בתביעות נזיקין, ובשים לב לסבל שהיה מנת חלקה של התובעת ולנכות שנתרה לה, אני מעמיד את הפיצוי בגין נזק לא ממוני על סך של 70,000 ₪.

ניכויים

51. בין הצדדים מחלוקת גם ביחס לשיעור הניכויים של תגמולי המל"ל. התובעת טוענת שיש לנכות את התגמולים שקיבלה מהמל"ל בשיעור 81,382 ₪ ואילו הנתבעת טוענת שהיה על התובעת חובה להקטין את נזקיה ולפנות בתביעת החמרה למל"ל בצירוף חוות דעתו של המומחה מטעם בית המשפט (שהעריך את הנכות (המשוקללת) על שיעור 19.25%). בנסיבות אלה הנתבעת טוענת שיש לערוך ניכוי רעיוני ולהעמיד את סכום הניכויים על 84,343 ₪. הפער בין הצדדים עומד אפוא על סך של 2,961 ₪.

52. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים נחה דעתי שיש להורות על ניכוי בשיעור **81,382 ₪** כפי שטוענת התובעת ובהתאם לשיעור התגמולים שקיבלה התובעת מהמל"ל.

53. בהתאם לפסיקה, כאשר הנפגע אינו ממצה את ההליכים במוסד לביטוח לאומי, יכול שינוכה מהפיצוי ניכוי רעיוני. נקבע, שהמעביד ומבטחתו זכאים לנכות את מלוא תגמולי המוסד לביטוח לאומי להם עשוי היה לזכות הנפגע, שהרי אלה צומחים מהפרמייה בה נשא המעביד שהוא המבוטח הרלוונטי בנסיבות העניין. לפיכך זכאי המעביד לנכות תגמולים להם זכאי היה העובד ללא קשר לשאלה אם העובד זכה בהם בפועל אם לאו (השוו: עא 3901/15 **נחום בסה אביב תעשיות מתכת נ' ח'אלד בשאראת** (1/2/16)).

54. לצד האמור, כאשר התביעה היא לא נגד המעביד (או המבטחת שבאה בנעליו) גם כאשר העובד לא מיצה את זכויותיו במוסד לביטוח לאומי נפסק שאין לנכות ניכוי רעיוני. במקרה כזה, המזיק/המבטחת לא רכשו ביטוח בביטוח הלאומי, המוסד לביטוח לאומי לא צפוי לחזור אל המזיק בעבור סכומים שלא שילם והניזוק זכאי למלוא נזקיו (השוו: עא (ת"א) 36494-10-16 **אורית לוזובר נ' כלל חברה לביטוח בע"מ** (22/11/17), סעיף 10 לפסק הדין).

55. במקרה הנדון הנתבעת אינה המעביד (או המבטחת שבאה בנעלי המעביד) ולכן אין מקום להורות על ניכוי רעיוני. מעבר לצורך יצוין כי הפער הנטען בין קביעת המל"ל (18.25%)

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 5648-11-17 פלונית נ' שלדג קבלנים בע"מ

לאחר הפעלת תקנה 15 באופן חלקי ובין קביעת המומחה מטעם בית המשפט (19.25%) אינו משמעותי ואין בו ואין כדי להצביע על החמרה במצבה של התובעת או אף להעיד שהמל"ל היה משנה את קביעותיו לו הייתה התובעת פונה בתביעה החמרה בצירוף חוות דעת המומחה מטעם בית המשפט.

הערכת הנזקים

56. מתקבלת הערכת הנזקים הבאה:

א.	הפסדי שכר לעבר בתוספת פנסיה -	₪ 107,795
ב.	גריעה מכושר ההשתכרות בתוספת פנסיה -	₪ 10,684
ג.	עזרת הזולת -	₪ 60,000
ד.	הוצאות רפואיות ואח' -	₪ 3,000
ה.	נזק לא ממוני -	₪ 70,000
ו.	בניכוי אשם תורם (25%) -	₪ 188,609
ז.	סה"כ בניכויי תגמולי המל"ל -	₪ 107,227

סוף דבר

57. התביעה מתקבלת.

58. הנתבעת תשלם לתובעת סך של 107,227 ₪, בצירוף החזר הוצאות משפט בכפוף לקבלות ושכר טרחת עורך דין, בשיעור 20% מהסכום שנפסק בצירוף מע"מ.

59. הסכומים שנפסקו לעיל ישולמו בתוך 30 יום מהיום, אחרת יישאו הפרשי הצמדה וריבית כדין.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 60 יום.

פסק הדין מותר בפרסום, שעה שהוא אינו כולל פרטים מזהים של התובעת.

המזכירות תשלח העתק פסק דין זה לצדדים.

ניתן היום, י"א חשוון תשפ"ב, 17 אוקטובר 2021, בהעדר הצדדים.

דב גוטליב, שופט

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 5648-11-17 פלונית נ' שלדג קבלנים בע"מ